

TRIBUNA

CARLES PEREA

Coordinador de la comissió de Joves del Partit Socialdemòcrata

Joves i Estat, ¿quina realitat?

Agressions a la sortida d'una discoteca, *botellons* als parcs dels barris més cèntrics, sexe al carrer i drogues. Realitats que ocupen la premsa de fa algunes setmanes, que causen alarmisme i que ens sorprenen perquè no n'entendem el perquè. Perdó; més ben dit no volem entendre'l tot i ser una situació aparentment normalitzada per uns i censurada per uns altres. Massa gent hipòcrita! Actes concrets que els etiquetem a un sector de la societat específic per antonomàsia i vici social: els joves. Els mateixos joves estigmatitzats per una societat revellida que ens descuida i que ens ha deixat de banda.

Actualment i patèticament, la societat andorranesa sap perfectament que el sector dels joves és una qüestió preocupant, però ningú hi posa remei. Qui primer té el recurs és l'administració; però la tisora econòmica ha acabat per afectar el sector més important de la societat com som els joves. Jugar a metges s'ha convertit en una cirurgia d'amputació pròpia.

Tècnics de joventut i de serveis socials que han de veure les seves actuacions cada cop més limitades per una qüestió econòmica. Joventut descuidada i sense lloc perquè es preocupen més de cuidar la imatge d'un país que no ens garanteix cap

mena de futur, però paguem un postureig constant fora de les fronteres. ¿Per què descuidem el futur de la societat andorranesa? ¿O no interessa a la part més arcaica d'Andorra?

Els més entesos s'omplen la boca dient que no sabem fer res. Per molts, tots som una generació de babaus incapaços de valdre'ns per nosaltres mateixos. De fet, no sé per què parlen per boca nostra, realment. Els joves hem demostrat tenir un nivell de maduresa encertat i és l'Estat qui ens ha vetat. L'Estat no ens facilita la sortida al nostre propi futur perquè té massa feina a taponar-lo. ¿No cal recordar la qüestió de l'avortament, oi? Tema d'interès unànime per a moltes escoles i joves estudiants, d'especial interès, i truncat per unes justificacions d'anar per casa.

Justament quan comencem l'escola, entrem en una cadena de muntatge que si per sort et modela un bon mestre pots arribar a començar a entendre i a pensar per tu mateix. Cadena de muntatge que t'ensenyen a obeir però no pas a pensar. Els nostres pares ens inculquen que hem d'estudiar per obtenir resultats acadèmics bons i titulacions universitàries per a un bon futur, esperançats de fer una bona inversió econòmica i afectiva.

I jo recalco: ¿quin futur?

Potser n'hi ha que encara no s'ho han plantejat, però jo sí. Jo vull un futur en què els joves donem un cop a la taula perquè se'ns escolti, perquè d'una vegada es deixi de jugar amb el futur de la societat i el nostre i no només per al beneplàcit d'uns quants. No puc lamentar-me d'un Estat que no m'ha donat la correcta joventut i adolescència perquè ja és tard, però sí que hi puc posar mitjans per arreglar-ho perquè deixi de passar. Reivindicar els meus drets i deures com a jove i posar en bona disposició el tresor que tan anhelen, el més fort de tots: l'or blanc. El vot.

¿Pressions? Massa i no necessàries. Començant perquè els joves som incompresos a casa, perquè trobem més ajuda en els nostres amics que no en els pares. Els pares ens obliguen a continuar estudiant, o a buscar feina si alguns no hi tenim gaire facilitat. Cada cap de setmana o quasi cada dos per tres hem de demanar-los diners perquè, en no treballar, no som autosuficients. El jove no té diners; per tant, abans de sortir de festa ha de beure alcohol de garrafa, perquè surt molt més econòmic. En ser molts a repartir, sovint es barreja amb altres substàncies que t'aju-

den a agafar més ràpid l'estat de felicitat eterna. Els que ja ho tenim dominat intentem emancipar-nos, però en no tenir una feina estable estem frustrats a casa fins als 30. Quina sort sortir de casa als 30!, ¿oi? Un jove discriminat socialment per la seva inexperiència, un jove sense sortida laboral a mesos o a anys vista té un accés fàcil com és l'alcohol, que, de vegades, produeix actes violents. Actes que no justifico però que entenc per la ràbia, el descontrol, la falta d'inversió educativa, d'inserció, de reeducació, prevenció i sensibilització per part de l'Estat.

El jove d'Andorra és i ha de ser fort, implacable, transformador i motivador. Eines que políticament no interessin. El jove ha de ser capaç de transformar aquesta realitat podrida; i ho és. Però la societat no creu en ell. Ell no creu en si mateix perquè continua censurat. Animo tots els joves a alçar les mans per a una societat com cal. ¿Sols? No! Ara més que mai ens hem d'unir per treure l'olor de naftalina d'una societat que no creu en el seu propi futur, que som tots nosaltres!

Ja n'hi ha prou de perfumar l'olor de podrit. Jo sí que sumo pel canvi de societat en què el jove és respectat i valorat com hauria d'haver estat, a anys vista.